

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124394991
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6124394991.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: Slovenská komora medicínsko-technických pracovníkov, so sídlom Karpatské námestie 7770/10A, 831 06 Bratislava - mestská časť Rača, IČO: 42 140 251, zastúpený: A. - B. C., so sídlom D. E. X, XXX XX F. - G. H. C. G., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt K. XX, XXX XX L., zastúpený: M. N. O. G., C., so sídlom I. XXXX/XX, XXX XX G., IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 43,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20C/10/2025-74 zo dňa 23.05.2025, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

Zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 47b, § 63 ods. 5 a 7, § 80 ods. 1 písm. d/ zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 100 ods. 1, 2 a 3, § 101, § 102 Občianskeho zákonníka.

Rozsudok odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol od 28.03.2012 registrovaný v registri Slovenskej komory medicínsko-technických pracovníkov, a preto bol povinný hradiť poplatok za vedenie registra za každý kalendárny rok do 31. januára príslušného kalendárneho roka. V konaní nebolo sporné, že žalovaný nezaplatil poplatok za obdobie 2013 - 2017.

Žalobca v konaní poukázal na § 102 Občianskeho zákonníka a § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z.. Výzva na zaplatenie bola žalovaného doručená dňa 05.09.2023, teda mal za to, že všeobecná premlčacia doba uplynie najskôr 05.09.2026. Súd prvej inštancie sa nestotožnil so žalobcom, že premlčacia doba začne plynúť od výzvy na zaplatenie. Touto právnou konštrukciou by sa stali prostriedky spojené s plynutím času závislé na svojvôli žalobcu a jeho ľubovoľnom rozhodnutí, kedy zašle výzvu na zaplatenie, napr. odkladanie zaslania výzvy na niekoľko rokov, čo sa v podstate udialo aj v tejto veci. Pre začiatok plynutia premlčacej doby majú relevanciu: 1. Povinnosť každého registrovaného platiť poplatok za vedenie registra za každý kalendárny rok do 31. januára príslušného kalendárneho roka, 2. Povinnosť žalobcu zasláť výzvu a 3. Uplynutie 60 dní nasledujúcich po uplynutí lehoty stanovenej v písomnej výzve zdravotníckemu pracovníkovi na zaplatenie poplatku (nesmie byť kratšia ako 7 dní). Ak sú splnené uvedené podmienky, žalobca môže uplatniť právo na súde. V predmetnej veci nič nebránilo

žalobcovi zaslať výzvu 01.02. príslušného kalendárneho roku a nie až 28.08.2023 (po 10 - 6 rokoch) , a tak včas uplatniť právo na úhradu. Konštrukcii, ktorá umožňuje jednoduchou výzvou odďaľovať splatnosť a uplatnenie práva rádo vo rokoch, prvoinštančný súd odmietol poskytnúť ochranu. Mal teda za to, že premlčacia doba u každého poplatku plynie samostatne. S poukazom na § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. by právo podať žalobu malo u každého poplatku (po zohľadnení 60-dňovej lehoty, počas ktorej komora nemôže vymáhať nezaplatené poplatky, minimálnych lehôt doručovania výzvy komory zdravotníckemu zamestnancovi a uplynutia dodatočnej 7-dňovej lehoty na zaplatenie poplatkov) nastať najskôr v priebehu mesiaca apríl príslušného kalendárneho roka, pokiaľ komora (žalobca) koná riadne a včas, za dodržania primeranej odbornej starostlivosti. Premlčacia doba jednotlivých poplatkov by tak uplynula najneskôr: za rok 2013 v priebehu mesiaca apríl roku 2016; za rok 2014 v priebehu mesiaca apríl roku 2017; za rok 2015 v priebehu mesiaca apríl roku 2018; za rok 2016 v priebehu mesiaca apríl roku 2019; za rok 2017 v priebehu mesiaca apríl roku 2020 (porov. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.08.2024 sp. zn. 13Co/54/2024). Žaloba bola podaná na Okresný súd Banská Bystrica dňa 08.10.2024, t.j. po uplynutí premlčacej doby.

Navyše poukázal na obdobnú právnu úpravu zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované D. M. P. C. a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 30.06.2023, kedy senáty Krajského súdu v Prešove počítali začiatok premlčacej doby nie od doručenia výzvy, ale od uplynutia 30 dní na plnenie (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. augusta 2018 č.k. 8Co/118/2017 - 57, zo dňa 29. mája 2018 č.k. 6Co/93/2017 - 45, zo dňa 27. júna 2018 č.k. 23Co/100/2017 - 51).

Vznesenú námietku premlčania posúdil, že nie je v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný žiadnym spôsobom nezavinil uplynutie premlčacej doby. Žalobca v konaní neuviedol žiaden logický dôvod, ktorý mu bránil podať žalobu včas. Keďže žalovaný vznesol námietku premlčania nezostávala iná možnosť ako žalobu zamietnuť.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu, že žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 13.5.2025, v dôsledku čoho bolo odopreté právo žalobcu na vyjadrenie sa k procesnej obrane žalovaného, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v časti rozhodujúcich právnych otázok konania.

Žalobcovi bolo dňa 29.5.2025 doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 13.5.2025. Po doručení vyjadrenia žalobca z elektronického súdneho spisu zistil, že súd vo veci medzičasom rozhodol. Vyjadrenie žalovaného zo dňa 13.5.2025 teda bolo žalobcovi doručené až 6 dní po uskutočnenom termíne pojednávania konanom dňa 23.5.2025, na ktorom zároveň došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho nemal žalobca možnosť reagovať na argumenty uvedené vo vyjadrení žalovaného. Tým došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. V uvedenom vyjadrení žalovaný o. i. spochybňuje aj žalobcom predložené rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach dôležitých pre posúdenie vznesenej námietky premlčania (ktorá bola dôvodom zamietnutia žaloby), pričom k argumentom žalovaného obsiahnutým v tomto vyjadrení sa žalobca nemal možnosť vyjadriť pred vydaním napadnutého rozsudku. Žalobcovi tak bolo odopreté právo dozvedieť sa o procesných prostriedkoch uplatnených protistranou a zároveň mu bola odopretá možnosť vyjadriť sa k nim.

Súd na argumentáciu žalobcu dostatočne neprihliadol a neodôvodnil dostatočne jeho rozhodnutie, teda sa súd nevysporiadal s rozhodujúcou právnou otázkou súdneho konania, spojenou s dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol, ktorou bolo právne posúdenie otázky premlčania v danom prípade. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý, keďže na argumenty žalobcu, pre ktoré považuje rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici za nesprávny, súd prvej inštancie vôbec neprihliadol a žiadnym spôsobom sa s nimi v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa preskúmateľne s aplikáciou ust. § 102 OZ na predmet súdneho konania, z dôvodu ktorého nárok voči žalovanému nie je premlčaný, a to ani čiastočne, keďže išlo o rozhodujúci argument žalobcu uvedený v jeho písomných podaniach voči vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného. Z dôvodu, že sa súd s touto rozhodujúcou otázkou konania nevysporiadal dostatočne, je jeho rozhodnutie celkom zjavne nepreskúmateľné a arbitrálne, pričom vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia došlo v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Súdom sa nedostatočne vysporiadal s aplikáciou § 102 OZ na predmet sporu napriek tomu, že žalobca poukázal na protichodnú rozhodovaciu prax v prospech žalobcu a požiadal súd, aby jeho prípadný odklon riadne

odôvodnil. Súd sa bez ďalšieho zdôvodnenia len priklonil a odkázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.8.2024 sp. zn. 13Co/54/2024, a to aj napriek tomu, že žalobca vo svojich podaniach uviedol niekoľko významných dôvodov, pre ktoré považuje uvedený rozsudok krajského súdu za nesprávny. Na tieto argumenty žalobcu však súd prvej inštancie neprihliadol a žiadnym spôsobom sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 18.3.2025 k odporu žalovaného uviedol niekoľko súdnych rozhodnutí, v ktorých všeobecné súdy ustálili, že počítanie premlčacej doby začína v zmysle § 102 OZ odo dňa, keď sa právo u žalovaného uplatnilo. Žalobca vo svojom vyjadrení odoslanom súdu dňa 5.5.2025 poukázal na ďalšie rozhodnutia súdov, vrátane rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.3.2025 sp. zn. 27Co/16/2024, ako aj na rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 8.4.2025 sp. zn. 11C/1/2025, ktoré v otázke začatia plynutia premlčacej doby tiež prisvedčili argumentácii žalobcu. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie však žiadne zo žalobcom uvádzaných súdnych rozhodnutí nespomína a už vôbec ani len nezodôvodňuje, z akého dôvodu sa súd prvej inštancie odklonil od rozdielnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov v skutkovo obdobných prípadoch ohľadne začiatku plynutia premlčacej doby.

V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie spomína len rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje na iné rozhodnutia vo veciach týkajúcich sa inej právnej úpravy - zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované D. M. P. C. a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 30.06.2023. Ide o odlišnú právnu úpravu ako je právna úprava vyplývajúca zo zákona č. 578/2004 Z.z. Vzťahy vyplývajúce zo zákona č. 340/2012 Z.z. boli súdmi dokonca posúdené ako spotrebiteľské vzťahy. V predmetnom súdnom konaní však nie je uplatňovaný nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, ale zákonom stanovený nárok na poplatok v zákonom stanovenej výške medzi profesijnou komorou zriadenou zákonom a zdravotníckym pracovníkom. Medzi stranami sporu nie je vzťah dodávateľa a spotrebiteľa a nikdy medzi nimi nedošlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazyval na rozhodnutia súdov v odlišných skutkových a právnych veciach namiesto toho, aby sa zaoberal právnymi závermi obsiahnutými v skutkovo a právne obdobných prípadoch žalobcu, vrátane rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré žalobca súdu predložil v priebehu konania.

Súd prvej inštancie si v napadnutom rozsudku osvojil výlučne právny názor vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, na ktorý poukázal žalovaný, a to aj napriek tomu, že je jediným rozhodnutím vydaným v neprospech žalobcu, keďže drvivá väčšina súdov pri svojom rozhodnutí vychádza z toho, že sa premlčacia doba odvíja od zaslania výzvy zdravotníckemu pracovníkovi. Z gramatického ani teleologického výkladu ust. § 102 nevyplýva, že by sa malo uvedené ustanovenie aplikovať len v prípade preklúzie práva, uvedený názor súdu je teda úplne svojvoľný a arbitrárny a vychádza z účelového výkladu časti komentára k uvedenému ustanoveniu, ktoré použila v rámci svojej procesnej obrany protistrana. Ten istý komentár pritom v celom kontexte odkazuje na rozhodnutie, na ktoré poukázal opakovane aj žalobca, v zmysle ktorého je zrejme, že sa uvedené rozhodnutie neaplikuje len na prípady preklúzie práva. Komentár k OZ (FEKETE, I. Občiansky zákonník komentár - Eurokódex) sa zaoberá aj situáciou, kedy sa § 102 OZ aplikuje na osobitný predpis, ktorý neustanovuje pre uplatnenie nároku prekluzívnu lehotu. Súd sa v uvedenom rozhodnutí snažil vysporiadať s právnou otázkou, či je možné uplatniť úspešne u zdravotníckeho pracovníka žalobou na súde nárok, bez zaslania výzvy v zmysle § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. Konštatoval, že ide „skôr o informačnú funkciu“ a „umožňuje dlžníkovi dobrovoľne zaplatiť dlh“ a taktiež uviedol, že uvedené ustanovenie „neupravuje povinnosť žalobcu uplatniť si svoje právo vyplývajúce zo zákona č. 578/2004 u zdravotníckeho pracovníka“ a ani „sankciu zániku práva v prípade neuplatnenia si práva u fyzickej či právnickej osoby“. Ide celkom zjavne o absurdné závery Krajského súdu v Banskej Bystrici vzhľadom na gramatické znenie § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. Uvedené ustanovenie teda celkom zjavne:

1. stanovuje podmienky žalobcu na úspešné uplatnenie práva voči žalovanému súdnou cestou,
2. stanovuje podmienky na obsah písomnej výzvy (lehotá splatnosti aspoň 7 dní),
3. stanovuje podmienky kedy môže žalobca úspešne podať žalobu voči žalovanému.

Keďže súd svoje rozhodnutie logicky neodôvodnil vzhľadom na argumenty žalobcu uvedené v konaní, a to tak v otázke začatia plynutia premlčacej doby, je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné a nepresvedčivé pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie neposkytuje odpovede na základné právne otázky spojené s predmetom sporu a popiera znenie súvisiacich právnych predpisov.

Súd prvej inštancie síce správne zistil celkovú výšku pohľadávky a jej rozčlenenie na viaceré samostatné pohľadávky so samostatnou splatnosťou, avšak následne nesprávne zistil moment kedy začala plynúť premlčacia doba. Uvedený názor súdu je opätovne svojvoľný a ničím nepodložený. Nevychádza z textu právneho predpisu, rozhodovacej praxe ani doktríny. Žiadny zákon neuvádza, že by bol žalobca povinný

uplatniť nedoplatok u žalovaného výzvou v konkrétnej lehote. Naopak § 102 OZ jasne stanovuje, že je žalobca povinný uplatniť nárok žalobou na súde do troch rokov od uplatnenia nedoplatkov výzvou u žalovaného v zmysle § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z.

Súd dostatočným spôsobom nevysvetlil, prečo by nemalo byť legitímne požadovať úhradu pohľadávky po uplynutí "niekoľkých" rokov od splatnosti. Uvedené odôvodnenie je teda len veľmi všeobecné a strohé, a preto aj v uvedenej časti nepreskúmateľné a nedáva logický zmysel. Ratio legis zákonných ustanovení o premlčacej dobe je poskytnúť účastníkom spoločenských vzťahov ochranu spočívajúcu v tom, aby pre nich nebolo nemožné, alebo neúmerne náročné procesne sa brániť voči určitým nárokom (napr. z dôvodu straty alebo nemožnosti získania dôkazov, úmrtia svedkov a podobne). V tomto prípade však takúto ochranu účastníkom spoločenských vzťahov poskytuje samotný zákon z dôvodu nasledovných okolností: Žalobca je zákonom zriadená profesná komora, ktorej fungovanie transparentne určuje právny predpis. Právny predpis určuje výšku poplatku aj splatnosť poplatku, ako aj povinnosť komory pred podaním žaloby uplatniť právo na zaplatenie výzvou adresovanou zdravotníckemu pracovníkovi. Poukázal na § 15 zákona č. 400/2015 Z.z., ktorý je vyjadrením právnej zásady ignorantia juris non excusat. Vzhľadom na skutočnosť, že všetky podstatné okolnosti súvisiace s nárokom žalobcu ustanovuje priamo právny predpis, o ktorom platí, že neznalosť zákona žalovaného neospravedlňuje a text právneho predpisu žalovaného zaväzuje (teda platí nezvratiteľný predpoklad, že je mu text predpisu známy po celú dobu jeho platnosti a účinnosti), žalovaný nemôže argumentovať, že sa ocitol vo vzťahu k žalobcovi v stave právnej neistoty, keďže na základe právneho predpisu mu musí byť známe: i. kedy sa zaregistroval (registrácia je nevyhnutným predpokladom na výkon povolania zdravotníckeho pracovníka), ii. aké poplatky zaplatil a nezaplatil, iii. kedy má poplatky platiť, iv. že ak poplatky nezaplatí, bude mať šancu zaplatiť ich pred podaním žaloby zo strany komory v zmysle doručenej výzvy podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z.. Žalovaný nemôže dôvodne predpokladať, že si žalobca od žalovaného nebude uplatňovať poplatky, na ktoré má v zmysle zákona nárok a o ktorých je žalovaný každým dňom účinnosti zákona č. 578/2004 Z.z. informovaný prostredníctvom zbierky zákonov. Žalobca oznámil žalovanému jeho zámer podať žalobu v súlade so zákonom a uplatnil si nedoplatok u žalovaného zákonom predpokladaným spôsobom výzvou. Od uvedeného momentu až do podania žaloby mal žalovaný možnosť zadovážiť si k veci všetky potrebné podklady a v trojročnej premlčacej dobe zistiť všetky potrebné informácie o jeho nedoplatku.

Z § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch ZS je zrejmé, že zákon prikazuje žalobcovi, aby najprv uplatnil jeho právo u žalovaného výzvou a teda počítanie premlčacej doby začína v zmysle § 102 OZ odo dňa, keď sa právo takto u žalovaného uplatnilo. Súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav súvisiaci s touto vecou, týkajúci sa momentu začatia plynutia premlčacej doby, čo viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže nárok žalobcu voči žalovanému, ktorý je predmetom žaloby nie je premlčaný, a to ani čiastočne.

To, že OZ pri niektorých právach, ktoré sa majú najprv uplatniť u dlžníka, stanovuje prekluzívnu dobu, neznamena, že každá právna norma, resp. každý osobitný predpis v právnom poriadku Slovenskej republiky musí pri právach, ktoré sa majú najprv uplatniť u dlžníka, stanoviť prekluzívnu dobu. Napokon komentár k OZ (FEKETE, I. Občiansky zákonník komentár - Eurokódex) sa zaoberá aj situáciou, kedy sa § 102 OZ aplikuje na osobitný predpis, ktorý neustanovuje pre uplatnenie nároku prekluzívnu lehotu. Osobitná právna úprava obsiahnutá v zákone č. 578/2004 Z.z., spĺňa všetky predpoklady na aplikáciu § 102 OZ na posúdenie premlčania nároku, keďže je zrejmé, že súdna prax túto metodiku aplikuje aj pri iných osobitných predpisoch, ktoré nepredpokladajú preklúziu nároku. Uvedené potvrdzuje aj komentár k OZ (PLANK, K., CIRÁK, J., ĽALÍK, M., KRAJČO, J., MAZÁK, J., VOJČÍK, P., ŤAPÁK, J., ONDRÁČEK, M., HANZELOVÁ, I., NESROVNAL, V. Občiansky zákonník - komentár) pri výklade § 102 OZ.

Žalobca zaslal výzvu žalovanému, prostredníctvom ktorej uplatnil jeho nárok u žalovaného, ktorá bola žalovanému doručená dňa 5.9.2023. Všeobecná trojročná premlčacia doba teda mohla uplynúť najskôr 5.9.2026. Žaloba bola na súd podaná dňa 8.10.2024, teda takmer 2 roky pred uplynutím 3 ročnej premlčacej doby uvažovanej súdom. Súd prvej inštancie pri posúdení otázky premlčania neprihliadol na zaslanú predžalobnú výzvu a nesprávne určil moment začatia plynutia premlčacej doby, tzn. že vo veci neaplikoval ust. § 102 Občianskeho zákonníka.

Súd na zistený skutkový stav síce aplikoval správny predpis, ale aplikoval ho nesprávnym spôsobom, keďže premlčacia doba začína plynúť podľa § 102 Občianskeho zákonníka odo dňa keď sa právo uplatnilo u fyzickej osoby. Vzhľadom na uvedené rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zákonom stanovená splatnosť pohľadávky žiadnym spôsobom neodporuje ust. § 102 Občianskeho zákonníka. Splatnosť pohľadávky a začiatok plynutia premlčacej doby sú dva rozdielne pojmy. Nie každá

premlčacia doba začína plynúť odo dňa splatnosti pohľadávky. Táto skutočnosť je zohľadnená výslovne v ust. § 101 a § 102 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka platí, že je premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa splatnosti pohľadávky výlučne v tých prípadoch, pri ktorých "nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak." Pričom hneď v ust. § 102, na ktoré poukazuje žalobca, "je uvedené inak" a síce, že v prípade ak je potrebné uplatniť právo voči žalovanému výzvou, ako je to v tomto prípade, premlčacia doba nezačína plynúť od splatnosti pohľadávky (teda od momentu, kedy sa právo mohlo prvýkrát vykonať), ale začína plynúť od uplatnenia práva u fyzickej osoby výzvou.

V prípade aplikácie § 102 ide o povinnosť žalobcu vyzvať žalovaného, aby mohol žalobca uplatniť jeho nárok súdnou cestou. Sankciou nesplnenia uvedenej povinnosti je zjavne neúspech žalobcu v súdnom konaní. Ust. § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch ZS slúži na ochranu dlžníkov v tom rozsahu, že im umožňuje dodatočne splniť zákonom určenú dlžnú sumu bez toho, aby museli hradiť trovy súdneho konania. Uvedené ustanovenie nie je v zákone zakotvené na účel jeho zneužívania dlžníkmi, ktorí ignorujú výzvy žalobcu na dobrovoľné splnenie dluhu v zákonom určenej výške. Žalobou uplatnené právo na zaplatenie poplatku sa musí najprv uplatniť u žalovaného, čo znamená, že premlčacia doba voči žalovanému začala plynúť momentom uplatnenia práva žalobcu výzvou voči žalovanému. Písomná výzva žalobcu podľa § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch ZS bola žalovanému doručená v roku 2023, teda všeobecná trojročná premlčacia doba uplynie najskôr v roku 2026, čo znamená, že pohľadávka uplatnená žalobcom nie je premlčaná, a to ani čiastočne. Súd prvej inštancie nesprávne vo vzťahu k inštitútu premlčania aplikoval § 100 ods. 1 OZ a § 101 OZ, pričom mal na skutkový stav aplikovať § 102 OZ, čím vec nesprávne právne posúdil.

Čo sa týka rozhodnutí všeobecných súdov v totožných veciach, na ktoré poukázal žalobca, ktoré vo veci aplikovali ust. § 102 OZ, zdôraznil, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho požiadavky právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe sa vyžaduje ciele zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke. (II. ÚS 300/2018, II. ÚS 274/2015, II. ÚS 275/2015, II. ÚS 19/2016). Súd prvej inštancie protichodným spôsobom posúdil premlčanie nároku žalobcu, čím zasiahol do právnej istoty žalobcu spojenej s jeho právom na súdnu ochranu. (Podobne I. ÚS 317/2015 - 37)

Žalobca poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/69/2023 zo dňa 22.01.2024, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Co/19/2024 zo dňa 14.03.2024, Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9C/30/2024 zo dňa 01.07.2024, Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/1/2025 zo dňa 08.04.2025, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27Co/16/2024 zo dňa 18.03.2025, sp. zn. 1Co/7/2025 zo dňa 10.04.2025.

Ďalej poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej má byť o totožných právnych otázkach súdmi rozhodované rovnako, vzhľadom na princíp právnej istoty, zásadu legitímnych očakávaní a princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, keďže súd rozhodol odlišným spôsobom, ako v prípade skutkovo i právne totožnej veci (vo vzťahu k posúdeniu právnej otázky aplikácie § 102 Občianskeho zákonníka na nároky žalobcu) poskytli žalobcovi súdnu ochranu v iných konaniach ostatné súdy Slovenskej republiky (Podobne I. ÚS 28/09; II. ÚS 63/2012). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (PL. ÚS 16/95). Princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. (Podobne III. ÚS 275/2018).

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prípade, ak nie sú splnené procesné podmienky na zrušenie rozsudku prvej inštancie, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, aby žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil

na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 14.10.2025 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

6. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalobcom tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzil odvolateľ v podanom odvolaní.

7. K dôvodu odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP /súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces/ treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

8. Medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

9. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie odvolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie v spore. Prvoinštančný súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv odvolateľa nezistil také nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a záver boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia prvoinštančného súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

11. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

12. Ďalej žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 13.05.2025, čím malo podľa neho dôjsť k zásahu do práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

13. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 13.05.2025 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu zo dňa 06.05.2025. V tomto podaní žalovaný zotrval na vznesenej námietke premičania. Poukázal na to, že väčšina rozhodnutí, na ktoré sa odvoláva žalobca, bola vydaná

ako rozsudok pre zmeškanie, v ktorých nebola právna stránka plnohodnotne posúdená. Uviedol, že interpretácia ust. § 102 Občianskeho zákonníka je v rozpore s princípom právnej istoty. Stotožnil sa s názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici ohľadom účelu písomnej výzvy podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z.

14. Nasledujúci deň, dňa 14.05.2025 prvoinštančný súd odoslal vyššie uvedené vyjadrenie žalovaného žalobcovi. Žalobca si ho prevzal dňa 29.05.2025. Medzitým sa konalo pojednávanie dňa 23.05.2025, ktorého sa nezúčastnili strany sporu, ani ich právny zástupcovia a na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok.

15. Námietku premlčania vzniesol žalovaný už v podanom odpore a zotrval na nej aj vo vyjadrení k žalobe a k vyjadreniu žalobcu zo dňa 19.03.2025, zo dňa 15.04.2025. Zároveň sa vyjadril aj k aplikácii § 101 Občianskeho zákonníka, nie § 102 Občianskeho zákonníka. Aj v tomto vyjadrení poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/54/2024 zo dňa 30.08.2024 a na účel písomnej výzvy podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. Podanie žalovaného zo dňa 15.04.2025, bolo žalobcovi doručené dňa 01.05.2025.

16. Odvolací súd tak konštatuje, že podanie žalovaného zo dňa 13.05.2025, neobsahovalo žiadne nové podstatné skutočnosti, ktoré by už neboli žalovaným uplatnené skôr, pretože námietka premlčania, vyjadrenie k ust. § 101 a § 102 Občianskeho zákonníka a odkaz na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/54/2024 zo dňa 30.08.2024, boli ako uviedol odvolací súd vyššie, namietané žalovaným už vo vyjadrení zo dňa 15.04.2025, preto na oboznámenie s nimi mal žalobca dostatočný časový priestor a teda aj na vyjadrenie k nim.

17. V podaní zo dňa 13.05.2025 žalovaný k rozhodnutiam súdov predložených žalobcom uviedol, že väčšina rozhodnutí bola vydaná v konaní ako rozsudok pre zmeškanie, čo znamená že právna stránka nebola plnohodnotne posúdená, vrátane otázky premlčania. Žalobca v odvolaní iba všeobecne namieťa možnosť vyjadriť sa, ale čo konkrétne chcel k vyjadreniu žalovaného v tejto súvislosti oponovať neuviedol.

18. Okrem uvedeného, je potrebné dodať, že súdu prvej inštancie niet čo vytknúť, keď podanie žalovaného zo dňa 13.05.2025, ihneď nasledujúci deň 14.05.2025 žalobcovi odoslal, a bol to práve žalobca, ktorý si ho prečítal až dňa 29.05.2025. Právny zástupca žalobcu neoznámil súdu žiadnu okolnosť, ktorá by mu bránila v dňoch od 14.05.2025 do 29.05.2025, prijímať písomnosti.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

20. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

21. Súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaný bol zapísaný do registra Slovenskej komory medicínsko-technických pracovníkov. Zo zákona č. 578/2004 Z.z. mu vznikla povinnosť platiť ročný poplatok za vedenie registra (§ 63 ods. 5). Poplatok za roky 2013 a 2014 bol 4 eur, za rok 2015 5 eur a za roky 2016 a 2017 15 eur. Nebolo sporné, že žalovaný poplatok za roky 2013 až 2017 nezaplatil. Žalobca doručil žalovanému výzvu na zaplatenie poplatkov podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. dňa 05.09.2023.

22. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia, ktorá je naplnená vtedy, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

23. Odvolací súd skúmal uvedený odvolací dôvod a dospel k záveru, že prvoinštančný súd sa uvedeného pochybenia nedopustil. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Prvoinštančný súd ani pri právnom posúdení veci nepochybil.

24. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil, vyvodil z nich i správny právny záver a v konečnom dôsledku aj správne rozhodol.

25. Spornou skutočnosťou v odvolacom konaní zostal moment plynutia premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, z dôvodu premlčania nároku žalobcu, majúca za to, že premlčacia lehota začala plynúť po splatnosti poplatku za každý kalendárny rok (po 31. januári) a uplynutí lehôt vyplývajúcich z ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z., konkrétne lehoty minimálne 7 dní stanovenej na zaplatenie poplatku a ďalších 60 dní nasledujúcich po uplynutí lehoty stanovenej v písomnej výzve na zaplatenie poplatku. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne zistil moment, kedy začala plynúť premlčacia lehota. Žalobca argumentuje tým, že premlčacia lehota začala plynúť až po tom, ako si uplatnil právo u žalovaného písomnou výzvou podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z.

26. Podľa § 63 ods. 5 zákona č. 578/2004 Z.z. komora vedie register a priebežne ho aktualizuje podľa údajov oznamovaných zdravotníckymi pracovníkmi. Ročný poplatok za vedenie registra je najviac vo výške 15 eur a je príjmom komory, ktorá zdravotníckeho pracovníka registruje (§ 62 ods. 2 až 12).

27. Podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. komora vymáha zaplatenie poplatkov podľa odsekov 4 a 5 a § 71 ods. 3 podľa osobitného predpisu najskôr po uplynutí 60 dní nasledujúcich po uplynutí lehoty stanovenej v písomnej výzve zdravotníckemu pracovníkovi na zaplatenie poplatku, ktorá nesmie byť kratšia ako 7 dní.

28. Podľa § 80 ods. 1 písm. d/ zákona č. 578/2004 Z.z. zdravotnícky pracovník, ak v odseku 9 nie je ustanovené inak, je povinný do 31. januára príslušného kalendárneho roka zaplatiť poplatok za vedenie registra (§ 63 ods. 5).

29. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

30. Podľa § 102 Občianskeho zákonníka pri právach, ktoré sa musia najprv uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby, začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo takto uplatnilo.

31. Z citovaných ustanovení zákona č. 578/2004 Z.z. plynie, že splatnosť poplatku za vedenie registra, ktorý je povinný platiť zdravotnícky pracovník, je 31. januára príslušného kalendárneho roka. Na to, aby komora mohla vymáhať zaplatenie poplatku, musí zaslať zdravotníckemu pracovníkovi písomnú výzvu

na zaplataenie poplatku, v ktorej stanoví lehotu na zaplataenie nie kratšiu ako 7 dní, a najskôr po uplynutí 60 dní nasledujúcich po uplynutí lehoty stanovenej v písomnej výzve zdravotníckemu pracovníkovi na zaplataenie poplatku (ktorá nesmie byť kratšia ako 7 dní).

32. Ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka normuje začiatok plynutia všeobecnej premlčacej lehoty ako deň, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Časový okamih začatia plynutia premlčacej lehoty je zhodný s okamihom vzniku žalobného práva (actio nata). Ide o deň, kedy veriteľ mohol prvýkrát uplatniť žalobou svoje právo na súde. Konkrétny časový okamih závisí od povahy plnenia. Ak bude povinnosťou dlžníka niečo dať alebo konať (dare či facere), bude dňom vzniku žalobného práva deň nasledujúci po splatnosti pohľadávky veriteľa.

33. V prejednávanej veci, žalovaný ako komorou registrovaný zdravotnícky pracovník, bol povinný platiť poplatok za vedenie registra za každý rok, ktorý bol splatný do 31. januára príslušného kalendárneho roka. Premlčacia lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, teda od okamihu keď mohol veriteľ uplatniť svoje právo na súde. Žalobca mohol svoje právo uplatniť na súde po splatnosti poplatku a zohľadnení lehôt v ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. Premlčacia lehota tak plynie odo dňa splatnosti poplatku, po zohľadnení lehôt v ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z., tak ako konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

34. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby veriteľ pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil svoje právo včas, v stanovenej premlčacej lehote. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na vynútenosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhšej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa a tak sa vnáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilantibus iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym).

35. Inštitút premlčania teda má stimulovať veriteľa k tomu, aby svoje právo vykonal v primeranej premlčacej lehote tak, aby po časovo neobmedzenú dobu neboli dlžníci vystavení vynútenosti nároku zo strany súdov. Tým zákon bráni existencii dlhotrvajúcich práv a povinností. A námietka premlčania je tak obrana dlžníka proti hrozbe, že veriteľ uplatní svoje právo až po neprimerane dlhšej dobe a možnosť tejto námietky núti veriteľa k tomu, aby svoje právo uplatnil včas.

36. Žalobca ako veriteľ mal dostatok času, na uplatnenie svojho práva na súde odo dňa splatnosti poplatkov a po uplynutí lehôt podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z.. V uplatnení jeho práva včas mu nič nebránilo. Svoje právo uplatnil na súde až po šiestich až desiatich rokoch. Tým, že podal žalobu celkom zjavne oneskorene, vzhľadom na námietku premlčania žalovaného, nemôže mu súd premlčané právo priznať. Žalobca sa sám takýmto postupom, keď nebol bdely, opatrný a neuplatnil si svoje právo včas, dostal do takejto situácie.

37. Správne, v súlade s účelom inštitútu premlčania a logicky súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že sa nestotožnil so žalobcom, že premlčacia lehota začne plynúť od výzvy na zaplataenie. Touto právnou konštrukciou by sa stali prostriedky spojené s plynutím času závislé na svojvôli žalobcu a jeho ľubovoľnom rozhodnutí, kedy zašle výzvu na zaplataenie, napr. odkladanie zaslania výzvy na niekoľko rokov, čo sa udialo aj v tejto veci.

38. Zákon č. 578/2004 Z.z. (ust. § 63 ods. 7) neukladá komore povinnosť uplatniť právo u žalovaného. Pod pojmom uplatnenie práva u fyzickej alebo právnickej osoby v zmysle ust. § 102 Občianskeho zákonníka treba rozumieť zákonom predvídanú povinnosť notifikácie dlžníka zo strany veriteľa. Pôjde napríklad o reklamačné práva (práva zo zodpovednosti za vady), ako aj práva zo zodpovednosti za škodu v niektorých osobitných prípadoch (§ 763 ods. 3, § 436 Občianskeho zákonníka). Ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. iba ukladá komore povinnosť pred vymáhaním nároku zasláť písomnú výzvu zdravotníckemu pracovníkovi na zaplataenie poplatku, a teda upozorniť ho pred podaním žaloby a poskytnúť mu možnosť na dobrovoľné zaplataenie splatnej pohľadávky. Nie je dôvod na uplatnenie práva komory u dlžníka v zmysle ust. § 102 Občianskeho zákonníka, keďže zdravotníckemu

pracovníkovi je priamo zo zákona známe, kedy je poplatok za vedenie registra splatný. Pri právach, ktoré sa musia najprv uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby, osoba dlžníka nevie, pokiaľ jej to veriteľ neoznami, nevytkne, že mu nejaké právo a dlžníkovi povinnosť, vznikli. Ak by veriteľ neuplatnil svoje právo najprv u dlžníka, dlžník by sa o povinnosti na plnenie dozvedel prvýkrát až po doručení žaloby súdom.

39. Účel ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. nemožno vykladať tak, aby jeho zmyslom bolo predĺžiť premlčaciu lehotu. Uvedené ustanovenie slúži na ochranu zdravotníckemu pracovníkovi tým, že ho chráni pred podaním žaloby na súd zo strany komory pred zaslaním písomnej výzvy. Teda poskytuje zdravotníckemu pracovníkovi možnosť, ešte pred podaním žaloby, zaplatiť splatný poplatok.

40. Zákon č. 578/2004 Z.z. striktno komore neukladá lehotu na zaslanie písomnej výzvy na zaplatenie poplatku zdravotníckemu pracovníkovi, čo však neznamená, že poplatky môže žalobca vymáhať neobmedzene, bez ohľadu na premlčanie a ustanovenia Občianskeho zákonníka.

41. Z ust. § 102 Občianskeho zákonníka v žiadnom prípade nevyplýva, tak ako tvrdí žalobca, aby bol povinný uplatniť nárok žalobou na súde do troch rokov od uplatnenia nedoplatkov výzvou u žalovaného v zmysle § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. Ani z ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. nevyplýva, aby bol žalobca povinný uplatniť svoje právo u žalovaného výzvou v zmysle § 102 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad právnych predpisov žalobcom je účelový, z dôvodu premlčania jeho nároku.

42. Poukaz na právnu úpravu zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované D. M. P. C. a o zmene a doplnení niektorých zákonov a s tým súvisiace rozsudky Krajského súdu v Prešove, len navyše dopĺňajú a podporujú dôvody právneho posúdenia súdom prvej inštancie. Polemika so žalobcom v tomto smere odvolacím súdom by zostala iba v akademickej rovine, bez významu na rozhodnutie vo veci samej, keďže ide len o indiferentný argument prvoinštančného súdu.

43. Rozhodnutie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/69/2023 zo dňa 22.01.2024 obsahuje iba strohé konštatovanie o aplikácii ust. § 102 Občianskeho zákonníka, bez vysvetlenia dôvodov. Rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9C/58/2023 zo dňa 30.04.2024 uvádza, že zákon prikazuje žalobcovi, aby najprv uplatnil právo u žalovaného výzvou, a preto počítanie premlčacej doby začína v zmysle § 102 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo takto u žalovaného uplatnilo. Žiadne bližšie ozrejmienie takéhoto právneho názoru odôvodnenie neobsahuje. V rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9C/30/2024 zo dňa 01.07.2024 sa iba stručne udáva, že v zmysle zákona je žalobca povinný uplatniť dlžnú sumu pred podaním žaloby najprv u žalovaného výzvou. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdov nestotožňuje, a keďže konkrétnejšie dôvody v týchto rozhodnutiach absentujú, odvolací súd tak nemá možnosť argumentovať v čom sú nesprávne, preto odkazuje na odôvodnenie rozsudku v predmetnom spore.

44. Právny názor o aplikácii ust. § 102 Občianskeho zákonníka Okresného súdu Martin v rozsudku sp. zn. 11C/1/2025 zo dňa 08.04.2025 považuje odvolací súd za mylný, keďže vychádza z názoru, že ak by uplatnením práva vo forme výzvy nedošlo, tak by právo žalobcu zaniklo a premlčacia doba by ani nezačala plynúť.

45. Ustanovenie § 102 Občianskeho zákonníka predstavuje špeciálny právny režim začiatku plynutia premlčacej lehoty. Aplikuje sa na prípady, keď na začatie plynutia premlčacej lehoty je potrebné najskôr právo uplatniť u povinného subjektu. Na uplatnenie tohto práva u dlžníka je primárne konštruovaná osobitná prekluzívna lehota, v rámci ktorej sa toto uplatnenie v konkrétnej forme má udiť. Ak k tomuto uplatneniu v prekluzívnej lehote nedôjde, právo veriteľa zaniká a premlčacia lehota ani nezačne plynúť. Ak však veriteľ v rámci konkrétne ustanovenej prekluzívnej lehoty právo u dlžníka uplatní, týmto časovým okamihom začína plynúť premlčacia lehota, ktorej dĺžka je všeobecná trojročná. K preklúzii – zániku práva uplynutím času, dochádza len v prípadoch, ktoré určuje zákon. Zákon č. 578/2004 Z.z. neuvádza, aby právo žalobcu zaniklo, pokiaľ by nezaslal písomnú výzvu zdravotníckemu pracovníkovi na zaplatenie poplatku podľa § 63 ods. 7.

46. Senát odvolacieho súdu nezdieľa ani právny názor vyjadrený v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27Co/16/2024 zo dňa 18.03.2025 a sp. zn. 1Co/7/2025 zo dňa 10.04.2025. Rozsudkom sp. zn. 27Co/16/2024 zo dňa 18.03.2025 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Poprad

č.k. 18C/51/2023-98 zo dňa 08.08.2024, ktorý taktiež vychádzal ako rozsudok Okresného súdu Martin sp zn. 11C/1/2025 zo dňa 08.04.2025 z názoru, že ak by k uplatneniu teda k výzve nedošlo, tak by právo zaniklo a premlčacia lehota by ani nezačala plynúť. Odvolací súd v predchádzajúcom odseku vysvetlil, prečo tento záver považuje za nesprávny a odkazuje naň. V rozsudku sp. zn. 27Co/16/2024 zo dňa 18.03.2025 je úsudok odvolacieho súdu vyjadrený iba v bodoch 24. a 25. Za uplatnenie práva podľa § 102 Občianskeho zákonníka považuje zaslanie písomnej výzvy v zmysle § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. Podľa právneho názoru senátu odvolacieho súdu, prejednávajúceho tento spor, tak ako už aj vyššie konštatoval, ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z. neukladá komore uplatniť právo u zdravotníckeho pracovníka, pretože zdravotnícky pracovník má priamo zo zákona vedomosť o povinnosti zaplatiť poplatok za vedenie registra aj o jeho splatnosti, ale iba ako podmienku na vymáhanie nároku zaslanie písomnej výzvy. Vzhľadom k tomu, že nezaplatením poplatku za vedenie registra v lehote stanovenej zákonom sa zdravotnícky pracovník dostáva do omeškania, tieto povinnosti mu vyplývajú priamo zo zákona, platí poplatok a lehota splatnosti, neexistuje žiaden dôvod na uplatnenie práva u dlžníka. Pokiaľ ide o bod 25. rozsudku, tak treba uviesť, že tento je v rozpore s dôvodmi na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, napriek tomu, že sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že ak by k uplatneniu výzvy nedošlo, tak by právo zaniklo a premlčacia lehota by ani nezačala plynúť, pričom odvolací súd konštatuje, že osobitná úprava zákona č. 578/2004 Z.z. splňa všetky predpoklady na aplikáciu ust. § 102 Občianskeho zákonníka napriek tomu, že nepredpokladá preklúziu nároku. Uznesenie sp. zn. 1Co/7/2025 zo dňa 10.04.2025 iba v bode 30. poskytuje odpoveď na otázku aplikácie ust. § 102 Občianskeho zákonníka a § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z., avšak je iba doslovným prevzatím bodu 24. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27Co/16/2024 zo dňa 18.03.2025. Rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, na ktoré odkazoval žalobca, bližšie nepodávajú výklad k účelu premlčania a aplikácii ust. § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z.z., ani nevysvetľujú, aký by bol zmysel uplatnenia práva – podľa ich názoru komorou u žalovaného, čo by malo mať za následok plynutie premlčacej lehoty od doručenia písomnej výzvy na zaplatenie poplatku žalovanému. Preto nepresvedčili senát odvolacieho súdu prejednávajúci spor o ich správnosti. Z týchto dôvodov sa senát odvolacieho súdu nestotožňuje s uvedenými rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove, s poukazom na argumenty uvádzané v tomto rozhodnutí.

47. Napriek princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, na ktorý sa odvoláva žalobca, senát odvolacieho súdu nemôže na právnom názore vyjadrenom v rozhodnutiach súdov, na ktoré odkázal žalobca, z dôvodu ich nesprávnosti, zotrvať, predkladajúc vlastnú argumentáciu, vychádzajúc aj zo zmyslu a účelu inštitútu premlčania, aplikujúc ho na daný právny stav, vysporiadajúc sa s odvolacími námietkami a vysvetlením dôvodov nesúhlasu so žalobcom predkladanými rozhodnutiami.

48. Za správny považuje odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/54/2024 zo dňa 30.08.2024, ktorého odôvodnenie sa zakladá aj na teoretických východiskách, nielen zákonných ustanoveniach a súd podrobne, zrozumiteľne a logicky vysvetlil svoje úvahy. Argumentácia žalobcu, že § 102 Občianskeho zákonníka je aplikovateľný nielen na prípady preklúzie práva, nie je relevantná, pretože § 102 Občianskeho zákonníka sa uplatňuje, keď sa právo musí najprv uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby. Žalobca z dôvodov, ktoré už boli ozrejmené vyššie, nie je povinný uplatniť si svoje právo najprv u žalovaného.

49. Vzhľadom na uvedené okolnosti považoval odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

50. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP, v súlade s princípom úspechu v spore, kde za úspešnú stranu v odvolacom konaní považuje žalovaného, ktorému voči neúspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

51. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).